

hun gerne hen til sin Mand i Atelieret, hvorfra de saa fulgtes hjem.

En Dag overraskedes hun af et langt Brev fra Meta, som paa sin grundige Maade fortalte om sit nye Hjem, sin Mand og sine Børn.

Jytte brød Brevet med Ligegyldighed og læste det i Begyndelsen temmelig flygtigt, skønt hun var forberedt paa, at der ogsaa stod en Del deri om Dihmer. Det var ikke længer Fortiden, der optog hendes Tanker. Det var de kommende Dage, hun nu udelukkende levede i. Det var Fremtiden, der bølgede for hendes indre Syn som et Landskab i uroligt skiftende Belysning.

»Vor Godsejer ser vi ikke saa sjelden, skønt han ikke mere bor her paa Gaarden men er flyttet op i Skoven, fordi der er Haandværkere næsten allevegne. Han lever for sig selv deroppe med en gammel Plejerske, en Kokkepige og Kusken. Han kommer dog næsten daglig kørende herved for at tilse Arbejdet, og i Almindelighed kigger han saa ogsaa ind til os, naar vi mindst venter ham. Han er lidt nysgerrig, tror jeg. Men han holder meget af Børn. Han kan sidde en hel Time ude i Haven og se paa, at Børnene leger. Ellers er han jo unægtelig en sær Mand, saadan som du ogsaa havde forberedt os paa. Det er en fiks Ide hos ham, at han ikke vil gøre noget for at blive rask. Han siger, at der er sunde